

Trái tim lớn trên con đường hẹp

Trong tiết Nhật Bản học hồi tuần trước, những công chức viên từ quận đến lớp tôi và đưa ra cho chúng tôi một đề tài để thảo luận. Nội dung đề tài là “Bạn thích và không thích đặc điểm gì ở Wakayama”. Chúng tôi chia thành 6 nhóm để thảo luận và sau khi họp ý xong sẽ lên trước lớp phát biểu ý kiến của nhóm mình.

Đa số các bạn trong lớp đều phát biểu rằng mình thích thiên nhiên tươi đẹp, địa điểm du lịch phong phú và các món ăn ngon của Wakayama. Riêng tôi thì đặc biệt thích Wakayama vì ở đây, những nơi có bề dày lịch sử như Koyasan và con đường cổ ở Kumano rất nhiều.

Ở phần phát biểu về những điều bạn không thích, có bạn thì than phiền rằng phố xá về đêm vắng vẻ và tối quá nên hi vọng nhà đèn sẽ lắp thêm đèn đường cho sáng. Có bạn thì phát biểu rằng thùng rác ở Wakayama ít quá nên muốn thùng rác được bố trí nhiều hơn. Ngoài ra còn có ý kiến phí xe buýt quá cao và thể hiện mong muốn xin được giảm giá vé xe buýt. Trong phần phát biểu này có rất nhiều ý kiến than phiền khác nhau nhưng đặc biệt sôi nổi và thu hút sự quan tâm của các bạn là ý kiến “đường đến trường quá hẹp”. Đúng thật là con đường chính đi tới trường rất hẹp. Ở giữa làn đường giữa người đi bộ, đi xe đạp và làn đường cho xe ô tô còn có một dải phân cách bằng bê tông nhô cao lên làm cho làn đường bên người đi bộ và đi xe đạp vốn đã hẹp nay còn hẹp hơn. Do đó, con đường này chỉ đủ chỗ cho 1 người xe đạp hoặc 1 người đi bộ lưu thông. Nếu cùng lúc 2 người lưu thông từ 2 phía ngược chiều nhau thì bắt buộc phải có 1 người dừng lại hoặc xuống xe nhường đường trước. Đối với mọi người thì đây là con đường rất phiền phức và bất tiện.

Tuy nhiên với tôi, tôi đặc biệt thích con đường này. Ở con đường này tôi cảm nhận được rất sâu sắc lòng tốt của người dân Wakayama.

Do đây là con đường tới trường nên đa số người lưu thông là học sinh. Người đi bộ thì đa phần là người cao tuổi. Hôm đó cũng như mọi lần, tôi đạp xe đến trường và đi vào con đường đó. Vừa đúng lúc tôi đang đi thì trước mặt có 1 bà lão đi bộ theo hướng ngược lại. Ở nước tôi, từ nhỏ mọi người đã được giáo dục “Kính trên nhường dưới” nên theo lẽ thường, tôi định xuống xe nhường đường cho bà lão. Thế nhưng bà lão đã nhanh hơn tôi, bà dừng lại và đứng nép vào một bên nhường đường cho tôi đi. Tôi vừa tiếp tục chạy vừa kinh ngạc. Khi đi ngang qua chỗ bà lão tôi không quên nói “Xin cảm ơn”. Và việc làm tôi kinh ngạc tiếp theo là việc bà lão đáp lại tôi “Tôi cũng vậy.” Bà lão là người lớn tuổi hơn tôi mà lại nhường đường cho tôi trước và còn nói cảm ơn tôi nữa. Chuyện này làm tôi rất đỗi kinh ngạc. Sau đó tôi tiếp tục đi đến trường và lần này tôi cũng lại được một ông lão đi bộ nhường đường cho. “Thật là kì lạ”- tôi thầm nghĩ.

1 tuần sau đó, cũng vẫn trên con đường hẹp ấy, lần này thì tôi đang từ trường trở về nhà. Tôi gặp 1 cậu bé đi xe đạp đang đi từ hướng ngược lại. Vì nghĩ bản thân là người lớn tuổi hơn, tôi định bụng sẽ xuống xe nhường cho cậu bé thì đầu bên kia cậu bé đã nhảy xuống xe, đứng phóc lên dải phân cách, nhường đường và chờ tôi đi qua. Lần này tôi cũng rất kinh ngạc, vừa đi qua chỗ cậu bé tôi vừa nói “Cảm ơn”. Và cậu bé đáp lại “Không có chi”. Tôi mỉm cười 1 mình suốt quãng đường còn lại về nhà.

Sau khi trải qua chuyện này tôi mới nghiệm ra rằng thì ra chuyện nhường đường cho nhau không có liên quan gì đến vai vế hay tuổi tác gì cả. Về sau, tôi gặp lại chuyện này rất nhiều lần nữa. Mọi người nhường đường cho nhau, nói cảm ơn, rồi lại được người khác nhường đường cho, và rồi lại nói cảm ơn. Ví như ở đây là Tokyo, mọi người tất bật lướt vội qua nhau thì chuyện gặp gỡ nhau trên con đường hẹp và tử tế nhường đường cho nhau như thế này chắc là không có. Nhưng ở Wakayama- nơi luôn được coi là một thành phố quê mùa thì mọi người luôn luôn nhường đường cho nhau, đối xử với nhau rất thân tình và ấm áp. Điều này tôi có thể cảm nhận rất rõ rệt. Và do đó, tôi đặc biệt thích con đường hẹp này.

Là nước cộng hòa cuối cùng của Nhật Bản dưới thời Saikashu, là nơi có tòa thành mà samurai Yoshimune vĩ đại lớn lên, là nơi có vùng núi linh thiêng của Phật giáo do thiền sư Kukai sáng lập, là quê hương của người lương y Hoa Đà- người đầu tiên thành công với phương pháp gây mê toàn thân, tất cả đều là đặc điểm của Wakayama. Từ bề dày về văn hóa, lịch sử, cảnh sắc cho đến tấm lòng ấm áp của người dân nơi đây, dù nhìn từ bất kì góc độ nào thì Wakayama cũng đều có rất nhiều điểm tốt!